

THE CONNECTION BETWEEN MOTIVATION AND WILL

Oana-Mălina Stoian

Phd student , State University of Moldova, Chişinău

Abstract: Will and motivation are two extremely important mental processes. The will is realized by referring to human activity, through which needs are satisfied, ideas are drawn and fulfilled, new aspirations are foreshadowed. This implies the realization of a relationship between desires and preset goals, which must be in accordance with the possibilities of accomplishment. Sometimes desires appear in the form of motives, which induce in our consciousness a force for the fulfillment of the purposes of actions. Contemporary psychology believes that the will will be imposed as the main way of organizing and regulating the development of all other processes and psychic phenomenon. Also, it is considered that the will is closely related to the human personality, being considered by some psychologists as a personality trait. Also personality is related to motivation, the essential component of any activity, with a role in signaling physiological or psychological deficits that includes needs, motives, interests, beliefs, tendencies, intentions, desires, aspirations. It energetically supports the activities in order to satisfy their own needs, contributing to the formation and development of some personality traits.

We consider that there is a close relationship between what the individual wants and why he behaves in a certain way. Both, the will and the motivation, involve action to achieve the purpose, although the will is a superior form of the desire, which is a component part of the motivation. However, the motivation awakens and stimulates the desire, but not the will, although the motivation is the one that stimulates the will.

Keywords: motivation, will, purpose, value, connection

Introducere

Analiza legăturii dintre voință și motivație trebuie să debuteze cu realizarea unei distincții clare a ceea ce presupun cele două mecanisme psihice. Trebuie precizat încă de la început că locul voinței în psihologie nu este pe deplin consacrat, deoarece unii autori consideră că aceasta nu are o identitate de sine foarte clar conturată, deși considerăm că aceasta are o individualitate proprie, mai ales dacă ne referim la faptul că aceasta presupune acte voluntare ale individului. Chiar dacă se bazează pe acte voluntare, voința presupune atât rațiune, cât și dorințe, stări afective, sentimente, care au rolul de orientare a acțiunilor. Însă voința nu se limitează la gândire și rațiune și nu o putem identifica cu afectivitatea, inteligența sau tendințele. Procesul voinței înseamnă mobilizarea, prin limbaj (în special cel interior), a energiei psihonervoase, modalitate prin care sunt depășite problemele pentru a se ajunge la scop. Voința se realizează prin raportarea la activitatea umană, prin intermediul căreia se satisfac trebuințe, se trasează și se împlinesc idealuri, se prefigurează noi aspirații. Activitatea se împarte în acțiuni, acestea în operații – care pot fi de natura motrică (mișcări) sau intelectuală.

Traectoria de la conduita spontană până la actele voluntare superioare este destul de complexă, iar voința, ca proces psihic, este cel mai puțin elaborat, reprezentând forma superioară de reglaj psihic. Dacă ar fi să analizăm actul voluntar, putem preciza că acesta este alcătuit din *motiv, scop, efort*, cu roluri în depășirea obstacolelor. Până la un anumit punct,

putem preciza că se poate confunda cu motivația, însă aceasta presupune reglarea comportamentului, în vederea realizării acțiunilor impuse de voința individului. Voința presupune realizarea unui raport între dorințe și scopurile prestabilite, care trebuie să fie în acord cu posibilitățile de realizare. Uneori, dorințele apar sub forma unor motive, care induc în conștiința noastră o forțare pentru îndeplinirea scopurilor acțiunilor. În această etapă, dorința se transformă în *intenție*, iar în acest mod motivul (motivele) depind de *scop*, prin stabilirea mijloacelor de realizare a acestuia, însă *motivul nu trebuie confundat cu scopul*. Din această perspectivă, W. James consideră efortul voluntar ca element specific al voinței sau “o forță adițională supraadaugată motivelor”, iar Lewin face referire la acesta ca la un element esențial al voinței, denumindu-l “stare de încordare”. Intensitatea efortului și dozarea acestuia în funcție de dinamica, mărimea și gradul de dificultate a obstacolului sunt necesare în cadrul reglajului voluntar eficient.

Dacă facem referire la fazele procesului volitiv, trebuie să avem în vedere:

a) *identificarea motivelor* care pot conduce la scop, apariția intenției și întocmirea proiectului, în vederea realizării scopului;

b) *selecția motivelor*, deoarece mai multe motive conduc spre scopuri diferite, uneori având accente dramatice în cadrul efortului voluntar maxim. Specialiștii contemporani, remarcă faptul că psihologia clasică rezumă întreaga substanță a voinței la analiza și lupta motivelor, conferind astfel existenței umane un caracter permanent tensionat și dramatic.

c) *hotărârea*, care presupune distincția între motiv și scop, orientarea spre scop fiind exprimată la modul necesar, prin analizarea efortului care urmează a fi depus. *Hotărârea* presupune o reorganizare a personalității, cu efecte clare în dinamica voinței individului. În acest caz, nivelul de aspirații, trăsăturile de temperament, cele de caracter, constituie sistemul propriu de valori, ceea ce presupune acțiune sau o condiționare a fazei actului voluntar. Din această cauză, elementul (motivul) incitator, ca și cel inhibitor alternează în funcție de situație.

d) *execuția* care constă în transformarea hotărârii în acțiunea ce conduce la atingerea scopului. Executarea nu se realizează automat, ci reprezintă momentul în care *planul* este definitivat în urma luării hotărârii, fiind raportat de fiecare dată la realitate. Execuția poate avea loc în plan intern – dacă se are în vedere depășirea unor obstacole și rezolvarea unor probleme sau în plan extern – atunci când acțiunea presupune și eforturi fizice.

e) *evaluarea* se realizează prin două modalități: secvențială și globală. Secvențial se realizează la fiecare etapă, prin observarea, prevenirea și corectarea eventualelor greșeli, iar global apare la încheierea actului voluntar, prin conexiune inversă, cu efecte în determinarea reușitei acțiunii, dar și asupra posibilelor consecințe. Autoreglarea actelor voluntare nu se face automat, ca în cazul actelor involuntare, ci în mod conștient, potrivit funcției de reglare a conștiinței. Această autoreglare se formează în cursul ontogenezei, existând diferențe în funcție de fiecare persoană.

În prezentarea voinței, nu trebuie să pierdem din vedere nici însușirile acesteia care se referă la:

1) *puterea voinței*, adică energia pe care o poate produce individul în vederea îndeplinirii scopului propus. Opusul puterii este slăbiciunea, deci slăbiciunea voinței care implică stoparea efortului voluntar;

2) *perseverență* - capacitatea de a urmări desfășurarea actului voluntar, permanent și fără a abandona în fața unor obstacole;

3) *consecvență*, care se referă la “devotamentul” față de scopul stabilit inițial și modul de acțiune pentru atingerea lui. Nici perseverența, nici consecvența nu exclud schimbările, obiectivitatea, discernământul, luciditatea în aprecierea situațiilor.

4) *independența* reprezintă calitatea de a decide, prin emiterea unor judecăți de valoare în mod critic, dacă propriile opinii sau ale altora se încadrează în sistemul propriu de valori generat de reorganizarea personalității. Opusul independenței este sugestibilitatea sau influențabilitatea. Pe de altă parte, negativismul înseamnă respingerea oricărei sugestii, oricărei păreri care vine din partea altcuiva.

5) *promptitudinea sau operativitatea* presupune rapiditatea cu care se iau hotărâri și se trece la punerea în practică, a cărei desfășurare este urmărită tot operativ. Tergiversarea este "calitatea" opusă, aceasta însemnând amânarea deciziei sau oscilarea între motive ori între căi de realizare. Tot opusă este și graba, deoarece în acest caz nu se pot aprecia cu calm și rațional elementele necesare în vederea luării unei hotărâri.

Psihologia contemporană consideră că voința se va impune ca modalitate principală de organizare și reglare a desfășurării tuturor celorlalte procese și fenomene psihice. De asemenea, se consideră că voința este strâns legată de personalitatea umană, fiind considerată de unii psihologi drept o trăsătură a personalității.

Tot de personalitate este legată și motivația, componenta esențială a oricărei activități, cu rol în semnalizarea deficiturilor fiziologice sau psihologice. Aceasta susține energetic activitățile în scopul satisfacerii propriilor trebuințe, contribuind la formarea și dezvoltarea unor însușiri ale personalității. La rândul ei, personalitatea funcționează ca un filtru pentru anumite motive: cele conforme orientării ei generale sunt reținute, cele contrare sunt respinse. Este esențial să precizăm că motivația umană include trebuințe, motive, interese, convingeri, tendințe, intenții, dorințe, aspirații. Trebuințele sunt componente ale motivației care semnalizează o stare de dezechilibru fiziologic sau psihologic. De-a lungul timpului s-au realizat numeroase ierarhizări ale trebuințelor, însă cea mai edificatoare, nu fără a avea însă unele limite, rămâne cea realizată de Abraham Maslow (piramida trebuințelor 1954). Ulterior în 1970 el a mai adăugat trei trepte: trebuințe cognitive (a ști, a înțelege, a învăța, a descoperi), trebuințe estetice (de ordine, de simetrie, puritate, frumos, respingere), de concordanță (acord între cunoaștere, afectivitate, acțiune).

Raportându-se la criteriul genezei, psihologii diferențiază trebuințele primare, înăscute, care tind să se manifeste la toți indivizii, în toate timpurile și trebuințele secundare dobândite numai de unii indivizi. S-a precizat chiar faptul că trebuințele secundare se dezvoltă din cele primare, dar după formare funcționează independent de ele. În funcție de mediul în care trăiește individul, apar trebuințe noi care sunt doar mijloace pentru satisfacerea unor trebuințe deja existente, care devin ulterior motive ale altor activități, însă nesatisfacerea trebuințelor duce la stingerea lor.

În schimb, dacă apare un obstacol în calea satisfacerii trebuințelor, se generează o stare de încordare numită *frustrare*, la care se răspunde de cele mai multe ori prin agresivitate. Cu toate acestea însă, frustrarea este un fenomen inevitabil în viața psihică, iar când se află în limite normale ea are efecte benefice asupra dezvoltării personalității. Dacă individul are o personalitate echilibrată, atunci poate tolera frustrarea, suportând, în anumite limite, stări de tensiune intensă fără a dezvolta comportamente patologice. Trebuința conștientizată se transformă în *dorință*, iar trebuința care se află într-o stare de excitabilitate accentuată se transformă în *impuls* (tendință).

Intenția reprezintă impulsul care presupune un grad superior de elaborare mentală, orientată spre un scop, în timp ce *valența* este forța de atracție sau de respingere exercitată de lucruri, persoane, activități (obiecte psihologice) asupra unui subiect.

Însă cele care declanșează acțiunile și orientează comportamentul persoanei sunt motivele. Cea mai sugestivă sistematizare a conflictelor este considerată cea a lui Kurt Lewin (1931). El diferențiază: *conflicte de apropiere – apropiere, conflicte de evitare – evitare, conflicte de apropiere – evitare.*

Concluzii

Așadar, a cunoaște motivația individului echivalează cu găsirea răspunsului la întrebarea *de ce?* individul întreprinde o anumită activitate, în timp ce întrebările *ce?* și *când?* sunt mai potrivite pentru voință. Cauzele declanșatoare sunt multiple în cazul ambelor fenomene psihice și nu se pot reduce la stimulii externi, dar nici doar la cei interni. Se știe că voința este expresia conștiinței de sine, fiind și expresia întregii personalități a individului, expresia învățării, a inteligenței, a educației cu toate laturile ei. De aceea, considerăm că există o relație puternică între *ceea ce dorește* individul și *de ce se comportă* într-un anumit mod. Explicația este destul de edificatoare dacă avem în vedere cele două definiții ale proceselor psihice prezentate: motivația este procesul psihic care activează, orientează, susține (menține) desfășurarea unei activități sau determină o conduită a unui individ, *în vederea atingerii unui scop* care ar trebui să-i procure satisfacție, iar voința este procesul psihic orientat spre atingerea unor *scopuri propuse conștient*, pentru a căror realizare trebuie depășite anumite obstacole interne și externe sau inhibarea unor tendințe impulsive. Așadar, ambele presupun acțiune în vederea atingerii unui scop, deși voința este o formă superioară a dorinței, care reprezintă o parte componentă a motivației. Cu toate acestea, motivația trezește și stimulează dorința, însă nu și voința, deși motivația este cea care stimulează voința.

BIBLIOGRAPHY

- Aniței, M.2010.Fundamentele psihologiei. București:Editura Universitară.
Mamali, C.1981.Balanță motivațională și coevoluție. București: Editura științifică și enciclopedică
Maslow, A.2013. Motivație și personalitate. București:Editura Trei